

Аліна Воціховська,

здобувач першого (бакалаврського) рівня вищої освіти,
спеціальність 014.01 Середня освіта

(Українська мова і література, англійська мова),

Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка;

Юлія Галайда,

здобувач першого (бакалаврського) рівня вищої освіти,
спеціальність 014.01 Середня освіта

(Українська мова і література, англійська мова),

Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка

Науковий керівник –

кандидат філологічних наук,

доцент кафедри української та зарубіжної літератур і методик їх навчання

Тернопільського національного педагогічного університету

імені Володимира Гнатюка

Тетяна Скуратко

**ФЕНОМЕН ЛІНИ КОСТЕНКО В СУЧАСНОМУ
МЕДІАПРОСТОРИ**

Героїчні подвиги українського народу, його болі й страждання, радощі і звершення, життєвий досвід і почування, почуття відповідальності за долю країни знайшли своє мистецьке втілення в художній творчості українських письменників. Погоджуємося з думкою проф. Миколи Ткачука, що «українська література завоювала світове визнання, давши людству плеяду видатних і геніальних письменників» [5, с. 598]. Геніальною українською поетесою є Ліна Костенко, яка «шукала і знаходила свої власні шляхи, оригінальні форми і засоби художнього відтворення життя, порушуючи і розв'язуючи актуальні естетичні й соціально-суспільні проблеми часу» [5, с.598]. Цьогоріч Ліна Василівна святкує своє 95-річчя. Прикро, що такий поважний ювілей поетеса відзначає у час воєнного лихоліття.

Незважаючи на поважний вік, Ліна Костенко сьогодні є нашим «голосом», «нашою душею», бо вона не втомлюється повторювати: «І щось в мені таке болить, / Що це і є, напевно, Україна» [1, с. 209]. Поетеса є щирою українкою, яку пече кровава рана України. Свої тривоги за долю рідного народу видатна шістдесятниця виливає у віршах і оприлюднює на сторінці у Facebook [2]. Із сторінки поетеси дізнаємося, що ключовою темою її творів є історіософське осмислення долі України на перехрестях історії. Проф.

Микола Ткачук у монографії «Українська література ХХ століття» [5] зауважував, що у своїх творах Ліна Костенко «органічно поєднує ретроспективи з перспективами, змальовуючи характер людини в її глибинних, соціально-історичних і моральних вимірах» [5, с. 597]. Іван Малкович у ювілейному привітанні зазначив, що «вражає всеохопна тематика поезії Ліни Костенко: від високої любовної лірики, української і світової історії, музики, спорту – до актуального сьогодення: «І жах, і кров, і смерть, і відчай, / І клекіт хиої орди. / Маленький сірий чоловічок / Накоїв чорної біди...» [2].

У рік ювілею Ліни Костенко у медійному просторі зросла увага до її постаті. Зазначимо, що на багатьох інформаційних платформах висвітлюється питання значення творчості Ліни Василівни для формування національної стійкості українців. Так, на офіційній сторінці освітнього волонтерського проєкту «Патріотичні й небайдужі» у Facebook [4] віднаходимо відомості про значення поетичного слова Ліни Костенко у формуванні національної свідомості дітей та молоді.

Зауважимо, що учасницями освітнього волонтерського проєкту «Патріотичні й небайдужі» (к. п. н., доц. Сеньовська Н. Л., к. ф. н., доц. Скуратко Т. М.) було розроблено й проведено до 95-річчя з Дня народження Ліни Василівни творчі читання «На сторожі духу нації: «Я маю в світі горде право – сама собою завжди бути» (Ліна Костенко)» [3]. Із допису дізнаємося, що до проведення заходу активно долучилися працівники Наукової бібліотеки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка, а також студенти першого курсу факультету філології і журналістики.

Аналізуючи феномен Ліни Костенко у сучасному медійному просторі, можемо зазначити, що поетеса сьогодні справді «стоїть на сторожі духу нації» [3], бо ж вона переконана, що «поетові треба бути поетом» [1, с. 181]. Ліна Василівна, вважаємо, є тим поетом, який тонко відчуває проблеми власного народу. Погоджуємося із думкою Євгена Нищука, оприлюдненою на сторінці поетеси у Facebook, що Ліна Костенко – «Людина епоха! Непохитна, гостра, чесна, пророча!» [2], бо ж «митцю не треба нагород, / його судьба нагородила. / Коли в людини є народ, / тоді вона уже людина» [1, с. 38]. По-особливому звучать слова Євгена Нищука: «Ліно Василівно, маю за честь тримати Вашу руку! Пишаюсь можливістю читати Ваші глибокі та сильні рядки! Ви поруч на Майданах, на фронті, на сцені!» [2]. Так, поетеса поруч з кожним українцем, бо її вірші дають сил у боротьбі з ворогом, її вірші надихають, втілюють надію і віру у нашу Перемогу, бо ми хочемо її

словами докричатися до усіх: «Так багато на світі горя, / люди, будьте взаємно красивими!» [1, с. 193].

Отже, постать Ліни Костенко у сучасному медійному просторі постає надзвичайно часто. Переконані, що її потужне поетичне слово сьогодні єднає українців у їхній духовній боротьбі.

Список використаної літератури

1. Костенко Л. Вибране. К.: Дніпро, 1989. 559 с.
2. Ліна Костенко. Офіційна сторінка. URL :
<https://www.facebook.com/share/15hJzDts68/>
3. На сторожі духу нації: «Я маю в світі горде право – сама собою завжди бути» (Ліна Костенко). URL :
<https://www.facebook.com/share/v/153ZHyVTTBs/>
4. Патріотичні й небайдужі. Офіційна сторінка. URL :
<https://www.facebook.com/profile.php?id=61555874657142>
5. Ткачук М. Українська література XX століття. Монографія. Тернопіль: Медобори, 2014. 608 с.